

maa være højst oplivende for disse Mænd at gennemlæse denne Koncession, der Paragraf for Paragraf kun handler om Rettigheder. De faa fri og uindskrænket Ejendomsret over disse Arealer, de ere berettigede til at anlægge en Dækmole fra Øen St. Thomas hen over Prins Ruperts Klipperne, Koncessionshaveren er berettiget til at uddybe Havnen paa de paa den vedhæftede Plan mærkede Arealer, han har Ret til at anlægge en fast Dok, og det viser sig, at denne Ret betyder en Eneret paa overhovedet at have Dok. Saa komme vi til alle de mange Enerettigheder. I § 5 siges der, at der maa ikke paa eller ved St. Thomas og St. Jan gives anden Koncession paa eller Tilladelse til Havneanlæg, som kan benyttes til Konkurrence med de af nærværende Koncessionshaver indrettede Havneanlæg. Men ikke nok hermed, Koncessionshaverne have ogsaa Eneret paa Anlæg og Drift af elektrisk Lys- og Kraftanlæg, Afkølingsanlæg, Vandforsyningsanlæg og Sporvejsanlæg. De have Ret til at opkræve Fyrafgifter: De binde Lods- og Havneafgifterne, og naar der staa, at de forpligte sig til at besørge Lodsningen i hele Havnen, viser det sig i næste Punktum, at dette i Virkeligheden er et andet Udtryk for Eneret paa Lodsningen. De have endvidere Eneret til at etablere og drive en traadløs Telegraf paa St. Thomas. De have toldfri Indførsel af alt Materiale. Alt dette er, som man rigtig har gjort opmærksom paa, overordentlig værdifulde Rettigheder, der saaledes gives de vedkommende uden Antydning af Vederlag.

Saa komme vi endelig langt om længe til Forpligtelserne — det er mærkeligt, men de 5 Mænd have virkelig Forpligtelser —, de omhandles i § 15 stolt, hvor der staa: „Denne Koncession skal være bortfalden, saafremt Koncessionshaveren ikke inden en nærmere af Finansministeriet fastsat Frist har foretaget de fornødne Skridt til Iværksættelsen af de paa den vedhæftede Plan skitserede Anlæg“. Dette vil jeg ikke kalde nogen overdreven stor Forpligtelse. Overfor en langmodig, velvillig, af hele denne Historie bjergtagen Finansminister staa disse Mennesker — han skal fastsætte Fristen, og naar han endelig fastsætter den, skulle de blot foretage nogle »Skridt« til Iværksættelsen af disse Foranstaltninger. Dette kan med en

velvillig Fortolkning betyde det mindst mulige. Det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen) har efter min Formening med fuldkommen Ret gjort opmærksom paa det besynderlige eller det betænkelige i at overlevere Bolværksforholdene og Afgiftsforholdene i en Havn til private Mænds Raadighed og Forgodtbeholdende. Men overhovedet maa jeg sige, at det fremgaar af denne Koncession, at det faktiske, man her gør, er at overlevere disse Øer og deres Befolkning bunden paa Hænder og Fødder til disse 5 Mænds og deres Arvingers Raadighed.

Nuvel, under disse Omstændigheder maa man have Ret til at undersøge, hvad det er for 5 Mænd. Man siger, det er Patrioter. Naa, ligesom det hedder sig, at vi alle ere Jyder for Vorherre, saaledes ere vi vel alle Patrioter i Forholdet til de vestindiske Øer. Det kan altsaa neppe være det afgørende i denne Sag. Vi møde blandt disse 5 Mænd først og fremmest en Mand, som utvivlsomt i Følge sin tidligere Stilling har stor Indsigt i og har haft Lejlighed til at høste stor Erfaring om vestindiske Forhold, nemlig Kaptajn Cold. Det andet Navn, som vejer i denne Sammenhæng, er Etatsraad, Direktør H. N. Andersen. Denne sidste er ubestridelig i den Grad Sjælen i det store Foretagende, som hedder Østasiatisk Kompagni, at man med Rette ved hans eventuelle Død maa kunne bede den gamle Bøn: Maatte blot to Dele af din Aand blive tilbage! Utvivlsomt havde afdøde Grosserer Høffding Ret i den Udtalelse, han en Gang ved en festlig Lejlighed brugte om H. N. Andersen, at den, der virkelig havde haft Lejlighed til at faa Indseende i, hvad der var sket ved Stiftelsen af det store Foretagende, Østasiatisk Kompagni, maatte have Lov til at tale ikke om et H. C. Andersensk, men om et H. N. Andersensk Æventyr. Kammerherre Richelieu og Grosserer Holger Petersen ere hver for sig fremragende Forretningsmænd og have paa forskellig Maade haft Lejlighed til at gøre sig bekendte med vestindiske Forhold. Endelig maa jeg nævne Direktøren for Landmandsbanken, Direktør Glückstadt, i denne Sammenhæng, men kun for at betone, at han i Modsætning til de andre ingen personlige Garantier yder.

Jeg tror, at man herhjemme — det